

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 24 iunie 2008

în Cauza Cone împotriva României

(Cererea nr. 35935/02)

Strasbourg

Definitivă la 24.09.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Cone împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,

Elisabet Fura-Sandström,

Corneliu Bîrsan,

Boštjan M. Zupančič,

Alvina Gyulumyan,

Egbert Myjer,

Luis López Guerra, judecători,

și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 3 iunie 2008,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 35935/02, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, doamna Georgeta Cone (*reclamanta*), care a sesizat Curtea la data de 20 septembrie 2002 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 29 iunie 2007, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3 al Convenției, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în 1960 și locuiește în satul Traian (județul Teleorman).

A. Pronunțarea hotărârilor judecătorești definitive în favoarea reclamantei și demersurile în vederea executării lor

5. Printr-o decizie din 7 mai 1998 societatea agricolă pe acțiuni cu capital majoritar de stat A. (*societatea A.*) a concediat reclamanta din postul de inginer șef al unei ferme agricole, decizie al cărei efect retroactiv începea în ianuarie 1998.

6. Printr-o sentință din 17 ianuarie 1999 Judecătoria Turnu Măgurele a admis contestația reclamantei, a anulat decizia menționată anterior și a dispus ca societatea A. să o reangajeze pe reclamantă pe postul pe care îl ocupase.

7. La 6 martie 1999, cu prilejul unei ședințe interne privind reorganizarea societății A. în vederea privatizării acesteia, s-a hotărât, între altele, să se procedeze la restructurarea a trei ferme existente și la reducerea de personal. Ca răspuns la o întrebare privind o eventuală divizare a societății, directorul a anunțat că a primit o scrisoare de la Ministerul Agriculturii din care reieșea că această divizare nu mai era luată în calcul și că rămânea doar proiectul de restructurare. În opinia Guvernului, deciziile analizate cu prilejul acestei ședințe au avut drept urmare desființarea locului ocupat de reclamantă înainte de concedierea sa.

8. Printr-o hotărâre judecătorească din 30 septembrie 1999 a Tribunalului Teleorman, apelul societății A. împotriva sentinței din 17 februarie 1999 citată anterior a fost respins ca tardiv. Respectiva sentință a devenit astfel definitivă.

9. La 22 martie 2000 reclamanta a sesizat instanța de judecată cu o acțiune privind obligarea societății A. la plata drepturilor salariale pentru perioada cuprinsă între ianuarie 1998 și aprilie 2000. Printr-o decizie din 9 noiembrie 2000 Tribunalul Teleorman a admis parțial această acțiune și a obligat societatea A. la plata către reclamantă a sumei de 18.741.423 lei vechi românești (ROL), reprezentând prejudiciul suferit de aceasta între ianuarie 1998 și noiembrie 1999. Potrivit declarației reclamantei, Tribunalul a respins

cererea sa privind admiterea probelor suplimentare în sprijinul acțiunii sale. Decizia menționată anterior a devenit definitivă printr-o decizie din 21 februarie 2001 a Curții de Apel București, care a respins ca inadmisibil recursul formulat de societatea A.

10. După de a întreprins mai multe demersuri verbale, reclamanta a cerut în scris la 28 februarie și 20 decembrie 2000 directorului societății A. executarea hotărârilor judecătorești definitive din 17 februarie 1999 și respectiv din 9 noiembrie 2000, dar nu a primit niciun răspuns.

11. Prin rezoluțiile de neîncepere a urmăririi din 19 martie și 27 aprilie 2001 Parchetul de pe lângă Judecătoria Turnu Măgurele a respins plângerile penale ale reclamantei de neexecutare a unei sentințe definitive îndreptate împotriva contabilului și directorului societății A., pe motiv că faptele invocate nu corespundeau realității și nu puteau fi calificate drept infracțiune . Procurorul și-a întemeiat rezoluțiile menționate anterior pe susținerile potrivit cărora contabilul nu era vinovat de neexecutarea în cauză și că acest lucru se datora desființării postului interesatei în 1999 și dificultăților financiare ale societății A., care făcea obiectul unui proces reglementat de Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului. Din dosar reiese că reclamantei i-au fost comunicate rezoluțiile de neîncepere a urmăririi, fără motivele respective. Acestea au fost confirmate prin rezoluțiile din 15 aprilie și 7 august 2002 pronunțate de parchetele superioare ierarhic, care au informat de asemenea reclamanta asupra motivelor susmenționate.

B. Procedura reorganizării și lichidării judiciare a societății A.

12. Printr-o decizie din 28 noiembrie 2000 Tribunalul Teleorman a admis cererea unei societăți terțe, creditoarea societății A. și a dispus deschiderea față de aceasta din urmă

a procedurii prevăzute de Legea nr. 64 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului. La 6 martie 2001 Tribunalul a admis cererea reclamantei și a dispus înscrierea acesteia pe lista creditorilor societății A. cu suma stabilită prin decizia din 9 noiembrie 2000 (paragraful 9 de mai sus).

13. Printr-o decizie din 26 iunie 2001, în prezența reclamantei, Tribunalul Teleorman a admis cererea creditorilor și, constatând că planul de redresare al societății debitoare nu fusese confirmat de instanță, a decis deschiderea procedurii falimentului și a desemnat un lichidator în acest scop.

14. Prin deciziile din 30 septembrie și 3 decembrie 2003 Tribunalul Teleorman a constatat că activele debitoarei nu fuseseră suficiente pentru a acoperi creanțele înscrise, printre care cea a reclamantei și a închis procedura falimentului dispunând dizolvarea societății A. și radierea sa din Registrul Comerțului.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

15. În redactarea sa în vigoare la vremea faptelor, Legea nr. 64/1995 privind reorganizarea judiciară și falimentul (*legea reorganizării judiciare și a falimentului*) (*Legea nr. 64/1995*) prevedea în articolul său 69 (2) că, dacă nu s-a confirmat niciun plan de redresare, instanța dispunea ca judecătorul competent (*judecătorul sindic*) să deschidă procedura lichidării judiciare (*faliment*) a societății debitoare. Principalele măsuri ale acestei proceduri constau în desemnarea unui lichidator, societatea debitoare nemaiaivând dreptul să-și continue activitățile în cazul respingerii planului de redresare, punerea sub sigiliu a bunurilor societății și vânzarea activelor sale, precum și împărțirea între creditori a sumelor obținute astfel (articolele 77 și următoarele).

16. Societatea A. figura în anexele ordonanței de urgență a Guvernului nr. 198 din 10 decembrie 1999 și ale Legii nr. 268 din 8 mai 2001 ca fiind inclusă în dispozițiile legale respective, care prevedeau privatizarea unor societăți comerciale cu capital integral sau majoritar de stat, în numele statului, de Ministerul Agriculturii și, în legea citată anterior, de Agenția Domeniilor Statului (ADS). Privatizarea trebuia să se facă prin vânzarea de acțiuni și active a acestor societăți și prin privatizarea managementului lor.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinselor încălcări ale [art. 6 alin. 1](#) din Convenție și [art. 1](#) din Protocolul nr. 1

17. Reclamanta se plânde în principal de neexecutarea de către autorități a sentinței din 17 februarie 1999 a Judecătoriei Turnu Măgurele și a deciziei din 9 noiembrie 2000 a Tribunalului Teleorman pronunțate în favoarea sa. De altfel, în observațiile sale din 17 decembrie 2007, ea se plânde de inechitatea procedurii la sfârșitul căreia a fost pronunțată decizia respectivă. Ea invocă în principal art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, care prevăd următoarele în părțile lor pertinente în cazul în speță:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

A. Asupra admisibilității

18. Guvernul citează caracterul tardiv al cererii în ceea ce privește sentința definitivă din 17 februarie 1999 a Judecătoriei Turnu Măgurele care dispune reangajarea reclamantei pe postul pe care îl ocupa la societatea A. Admițând că neexecutarea unei sentințe definitive reprezintă o situație continuă și că termenul de șase luni nu începe să curgă decât din momentul în care această situație se încheie, el consideră că procedura reorganizării și lichidării judiciare a societății A. a făcut imposibilă reangajarea interesatei. Prin urmare, el susține că termenul de șase luni a început fie de la 28 noiembrie 2000 fie, cel mai târziu, de la 26 iunie 2001, atunci când instanțele au deschis procedura lichidării judiciare a societății A.

19. Reclamanta contestă susținerea Guvernului, considerând că termenul de luat în calcul nu a început să curgă decât la 7 august 2002, atunci când Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a confirmat neînceperea urmăririi referitoare la plângerea de neexecutare a sentinței din 17 februarie 1999.

20. Înainte de a se ocupa de excepția invocată de Guvern și chiar dacă nu a fost sesizată cu o excepție în acest sens, Curtea consideră necesar să identifice în cadrul examinării competenței sale dacă plângerile invocate de reclamantă pot angaja răspunderea statului *ratione personae* (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Blečić împotriva Croației*, nr. 59532/00, paragrafele 67-69, CEDH 2006-...). În această privință, din datele dosarului reiese că, deși era o persoană juridică distinctă, societatea A. deținea active și terenuri

aparținând domeniilor public și privat ale statului și nu beneficia de o independență instituțională și operațională suficientă față de autorități, în special față de Ministerul Agriculturii și ADS, pentru ca statul să poată fi scutit de răspundere, potrivit Convenției, pentru acțiunile și omisiunile sale (a se vedea paragrafele 7 și 16 de mai sus și, *mutatis mutandis*, *Mikhailenki și alții împotriva Ucrainei*, nr. 35091/02 și alții, paragrafele 41-46, CEDH 2004-XII și *Cooperativa Agricolă Slobozia-Hanesei împotriva Moldovei*, nr. 39745/02, paragraful 19, 3 aprilie 2007). De altfel, Guvernul nu contestă acest lucru. Reiese că Curtea este competentă *ratione personae* să analizeze plângerile reclamantei.

21. Curtea constată de asemenea că în ceea ce privește capătul de cerere referitor la inechitatea procedurii de soluționare a cauzei în faza de apel la sfârșitul căreia Tribunalul Teleorman a pronunțat decizia din 9 noiembrie 2000, reclamanta nu a formulat recurs împotriva acestei decizii, astfel încât acest capăt de cerere trebuie respins pentru neepuizarea căilor de atac interne, în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție.

22. Cât despre excepția caracterului tardiv al cererii privind sentința definitivă din 17 februarie 1999 referitoare la reangajarea reclamantei pe fostul ei post, Curtea amintește că potrivit art. 35 alin. 1 din Convenție, ea nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de atac interne și în termen de șase luni de la data hotărârii judecătorești interne definitive. Ea amintește de asemenea că atunci când pretinsa încălcare constă într-o situație continuă, termenul de șase luni nu începe să curgă decât din momentul în care această situație continuă ia sfârșit (a se vedea, între altele, *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48102/99, paragraful 50, 2 martie 2004). De altfel, în privința împrejurărilor ce pot conduce la neexecutarea în natură a unei obligații impuse de o hotărâre judecătorească definitivă, Curtea amintește că a considerat că statul nu se poate prevala de o asemenea justificare fără

a fi informat reclamantul așa cum trebuie, prin intermediul unei hotărâri judecătorești, asupra imposibilității de a executa ca atare obligația inițială, mai ales când este vorba despre calitatea dublă de deținător al autorității publice și de debitor al obligației (a se vedea, între altele, *SC Ruxandra Trading SRL împotriva României*, nr. 28333/02, paragraful 57, 12 iulie 2007). Prin urmare, Curtea trebuie să examineze argumentul Guvernului potrivit căruia în cauză era vorba despre o « imposibilitate obiectivă » de a executa sentința citată anterior după deschiderea procedurii de lichidare judiciară a societății A. prin sentința din 26 aprilie 2001, sentință care ar fi de natură să pună capăt situației continue și care ar constitui punctul de plecare al termenului de șase luni.

23. Curtea amintește că a concluzionat că există o situație continuă în cauze referitoare la reangajarea unui reclamant pe postul său de către autorități, deși statul ar fi invocat desființarea postului respectiv și desființarea direcției guvernamentale sau lichidarea întreprinderii sau instituției de stat în care reclamantul era angajat. Pentru a ajunge la o asemenea concluzie, ea a constatat într-o primă cauză că nicio autoritate internă nu a constatat în mod definitiv imposibilitatea reclamantului de a fi reangajat pe postul său și că problema care s-a pus în cazul în speță de a ști dacă obligația în cauză a fost reluată de un minister nou nu a fost soluționată (*Ștefănescu împotriva României*, nr. 9555, paragraful 25, 26 și 29, 11 octombrie 2007). Într-o a doua cauză, ea a respins excepția întemeiată pe termenul de șase luni, constatând că sentința definitivă respectivă era încă în vigoare și rămânea neexecutată și constată în subsidiar că autoritățile au continuat demersurile în vederea executării sentinței (*Tarverdiyev împotriva Azerbaidjanului*, nr. 33343/03, paragrafele 50-52, 26 iulie 2007).

24. Examinând elementele pertinente ale prezentei cauze, Curtea consideră că trebuie diferențiată de cauzele susmenționate din motivele următoare. Mai întâi, ea constată că, dacă reclamanta putea să se mai aștepte încă la executarea sentinței din 17 februarie 1999 de către autorități în ciuda desființării postului său, desființare asupra căreia a fost informată de-abia prin decizia din 9 noiembrie 2000 care nu-i acorda decât parțial salariile cerute, situația este diferită după pronunțarea deciziei din 26 iunie 2001 de către Tribunalul Teleorman. În această privință Curtea constată că, la cererea creditorilor, din care făcea parte reclamanta, Tribunalul citat anterior a constatat că reorganizarea societății A. se dovedea a fi imposibilă și a dispus deschiderea procedurii de lichidare judiciară a societății debitoare, ceea ce s-a materializat în încetarea activităților acesteia din urmă și scoaterea la vânzare a bunurilor sale de către un lichidator (paragraful 15 *in fine* de mai sus).

25. În opinia Curții, în urma hotărârilor judecătorești, autoritățile care până atunci puteau fi considerate răspunzătoare de neexecutarea sentinței în cauză, nu mai era în măsură să reangajeze reclamanta pe postul pe care îl ocupase în cadrul societății A. În aceste împrejurări, recursul reclamantei împotriva rezoluțiilor de neîncepere a urmăririi pronunțate de Parchet nu putea conduce decât la eventuale urmăriri împotriva celor responsabili, fără efect asupra executării obligației de a o reangaja pe postul său sau pe un post echivalent. Cu acest titlu, Curtea constată că, spre deosebire de cauzele citate anterior, nu există niciun element în dosar care să permită să se concluzioneze că autoritățile au adoptat poziții contradictorii în privința posibilității de a executa sentința din 17 februarie 1999 citată anterior sau că societatea A. a fost înlocuită cu o structură similară, astfel încât să fi fost luată în calcul o executare prin echivalență. Reclamanta nu a mai susținut această teză (a se vedea, a contrario, *Tarverdiyev*, citat anterior, paragrafele 19-23 și 57, *Ștefănescu*,

citată anterior, paragrafele 8 și 25, *SC Ruxandra Trading SRL*, citată anterior, paragraful 57, *in fine*, și, *mutatis mutandis*, *Costin împotriva României*, nr. 57810/00, paragraful 28, 26 mai 2005).

26. Pe baza circumstanțelor extrem de deosebite ale prezentei cauze, Curtea consideră că deschiderea procedurii de lichidare judiciară a societății debitoare prin sentința din 26 iunie 2001 a fost de natură să pună capăt situației continue privind obligația de a reangaja reclamanta pe fostul post și că constituie punctul de plecare al termenului de șase luni, care trebuie aplicat în cazul în speță. Dat fiind că reclamanta a sesizat Curtea cu plângerea întemeiată pe neexecutarea sentinței din 17 februarie 1999 citată anterior la 20 septembrie 2002, trebuie admisă excepția invocată de Guvern și respins acest capăt de cerere ca tardiv, în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție.

27. În privința restului , și anume a capetelor de cerere referitoare la neexecutarea deciziei din 9 noiembrie 2000 a Tribunalului Teleorman, Curtea constată că aceste plângeri nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și le declară deci admisibile.

B. Asupra fondului

28. Guvernul este de acord că neexecutarea deciziei din 9 noiembrie 2000 prin care Tribunalul Teleorman a acordat reclamantei suma de 18.741.423 ROL reprezintă o ingerință în exercitarea dreptului de acces al interesatei la justiție și în dreptul său la respectarea bunurilor sale. Cu toate acestea, el consideră că ingerința a respectat cerința proporționalității în măsura în care neexecutarea era datorată dificultăților financiare ale societății A. și insuficienței sumelor obținute din vânzarea la licitație a bunurilor sale în

procedura de lichidare judiciară. Guvernul lasă la aprecierea Curții temeinicia plângerilor în cauză.

29. Reclamanta contestă argumentele Guvernului.

30. Curtea constată că, în prezenta cauză, deși decizia din 9 noiembrie 2000, devenită definitivă prin respingerea ca inadmisibil al recursului formulat de societatea A., a dispus ca societatea A. să plătească suma reprezentând prejudiciul suferit de reclamantă între ianuarie 1998 și noiembrie 1999 datorită neplății salariilor datorate, această decizie nu a fost nici executată, în ciuda demersurilor interesatei, nici anulată sau modificată în urma exercitării unei căi de atac prevăzută de lege. Cu acest titlu, Curtea constată că, chiar dacă reclamanta și-a înscris creanța ce a decurs din respectiva decizie definitivă în procedura de lichidare judiciară a societății A., ea nu a obținut plata și că Guvernul nu a dovedit că decizia ar fi fost executată ulterior.

31. De altfel, constatând că autoritățile erau răspunzătoare de executarea acestei decizii (paragraful 20 de mai sus), Curtea amintește jurisprudența sa potrivit căreia nu ar putea pretexta lipsa resurselor pentru a nu onora o datorie bazată de o hotărâre judecătorească (*Bourdov împotriva Rusiei*, nr. 59498/00, paragraful 35, CEDH 2002-III). Prin urmare, faptul că o procedură de reorganizare și lichidare judiciară era în curs iar apoi încheiată în privința unei societăți față de care statul era responsabil, potrivit Convenției, nu l-ar putea scuti pe acesta de obligația sa de a executa decizia susmenționată și nici nu ar putea constitui o justificare pentru neexecutarea sa (*Shlepkina împotriva Rusiei*, nr. 3046/03, paragraful 25, 1 februarie 2007 și *Mikhailenki și alții*, citată anterior, paragraful 53).

32. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze legate de chestiuni similare celei a prezentei cauze, în care a constatat încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție (*Shlepkina*, citată

anterior, paragrafele 26-28, *Mikhailenki și alții*, citată anterior, paragrafele 54 și 63, și *Miclici împotriva României*, nr. 23657/03, paragrafele 53 și 58, 20 decembrie 2007).

33. După examinarea tuturor elementelor ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o concluzie diferită în cazul prezent. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, ea consideră că statul, prin neexecutarea deciziei din 9 noiembrie 2000, a eliminat orice efect util al dreptului de acces la justiție al reclamantei și a privat-o pe aceasta fără un motiv întemeiat de suma la care avea dreptul în baza acestei decizii.

34. Prin urmare s-au încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

35. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

36. Reclamanta cere 229.000 euro pentru prejudiciul material pe care consideră că l-a suferit începând cu 16 ianuarie 1998, adică data concedierii sale, până în prezent, datorită neplății salariilor, pe care îl evaluează la 1.000 euro pe lună și « profitului aferent salariilor ». De altfel, ea cere actualizarea « cărții sale de muncă » pentru ca perioada susmenționată să poată fi calculată la pensie. În fine, reclamanta cere 250.000 euro pentru prejudiciul moral suferit datorită frustrării și suferința provocate de neexecutarea în cauză.

37. Guvernul consideră că, în ceea ce privește prejudiciul material invocat, reclamanta nu ar putea cere ca suma acordată prin decizia din 9 noiembrie 2000 a Tribunalului Teleorman, reactualizată începând cu data pronunțării sale până în prezent în funcție de indicii prețurilor de consum stabilit de Institutul Național de Statistică (INS), și anume 4.503 lei noi românești (RON). De altfel, el consideră că reclamanta nu a dovedit legătura de cauzalitate dintre suma cerută pentru prejudiciul moral și încălcările pretinse, că o constatare a încălcării ar reprezenta o reparație suficientă și că, oricum, suma cerută este excesivă potrivit jurisprudenței Curții.

38. Curtea consideră mai întâi că singurul element care permite acordarea unei satisfacții echitabile este încălcarea constatată a art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 datorită neexecutării de către autorități a deciziei din 9 noiembrie 2000 a Tribunalului Teleorman, care a ordonat acestora să plătească reclamantei suma de 18.741.423 ROL, reprezentând prejudiciul suferit de interesată între ianuarie 1998 și noiembrie 1999 datorită concedierii sale.

39. Ea amintește apoi că o decizie de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică potrivit Convenției de a pune capăt încălcării și de a-i anula consecințele astfel încât să se restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia (*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, paragraful 35, 27 mai 2004 și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, paragraful 32, CEDH 2000-XI).

40. În cazul în speță ea consideră că plata sumei stabilită prin decizia menționată anterior, reactualizată potrivit ratei inflației începând de la data pronunțării deciziei până astăzi, ar plasa reclamanta pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

Ținând cont de datele aflate în posesia sa și statuând în echitate, Curtea consideră că prejudiciul material al reclamantei se ridică la 1.300 euro. În plus, ea consideră că actualizarea « cărții de muncă » nu este o obligație care ar reveni autorităților potrivit deciziei din 9 noiembrie 2000, astfel încât acest capăt de cerere al reclamantei trebuie respins.

41. De altfel, Curtea consideră că reclamanta a suferit un prejudiciu moral datorită frustrării provocate de neexecutarea deciziei din 9 noiembrie 2000 pronunțată în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat prin constatările încălcării. Pe baza ansamblului de elemente aflate în posesia sa și statuând în echitate, potrivit art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantei 3.500 euro pentru prejudiciul moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

42. Reclamanta nu a prezentat nicio cerere de rambursare a costurilor și cheltuielilor suportate pentru procesul în fața instanțelor interne sau în fața Curții.

C. Majorări de întârziere

43. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1, referitoare la neexecutarea deciziei din 9 noiembrie 2000 a Tribunalului Teleorman și inadmisibilă pentru rest ;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție ;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 ;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, sumele următoare, care vor fi convertite în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua plății :

i. 1.300 euro (una mie trei sute euro) la care se va adăuga orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material ;

ii. 3.500 euro (trei mii cinci sute euro) la care se va adăuga orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 24 iunie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

